

‘Wat ben je stil, Molly?’ Andrea legde haar hand op die van haar vriendin.

Molly forceerde een glimlach. ‘Ik luister naar jullie geklets.’ Andrea knikte en grinnikte. ‘Wat zijn we luidruchtig, hè? Dat saaie echtpaar aan het tafeltje naast ons zit al steeds humeurig onze kant op te kijken.’

‘Volgens mij hebben ze niks anders om over te praten,’ observeerde Carolyn. ‘Typisch zo’n paar dat na veertig jaar huwelijk niets meer tegen elkaar te zeggen heeft.’

Aan de andere kant van de tafel trok Nikki een lang gezicht. ‘Zo denk je toch hopelijk niet echt over het huwelijk, Caro?’ vroeg ze een beetje beledigd.

‘Ik bedoel in het algemeen,’ haastte Carolyn zich te verbeteren.

‘Want zo kun je niet praten op het vrijgezellenfeestje van je beste vriendin,’ vulde Nikki aan.

‘Sorry Nik, natuurlijk bedoel ik het niet zo. Ik weet zeker dat Gordon en jij elkaar over vijftig jaar nog steeds de oren van het hoofd praten.’

‘Als ze alle twee doof zijn,’ giechelde Andrea. ‘Nou, jullie wensen ons wel wat toe, zeg.’

Over de tafel heen keek Molly naar haar vriendinnen. Ze kon niet vaststellen of Nikki oprecht een beetje in haar wiek geschoten was of dat ze maar deed alsof.

Behalve Carolyn, een collega van Nikki die later bij hun groepje was gekomen, kenden ze elkaar nog van de middelbare school. Hoewel ze na hun eindexamen ieder huns

weegs waren gegaan, kwamen ze nog regelmatig samen. Wat belangrijker was, placht Nikki altijd ernstig te zeggen, ze stonden altijd voor elkaar klaar.

Molly keek even schuin naar Andrea, blij dat die haar eerdere opmerking over haar zwijgzaamheid vergeten was. Ze wist dat ze inderdaad stiller was dan ze van haar gewend waren. Er was zelfs een tijd geweest dat zij op hun avondjes uit degene was die het voortouw nam, die regelmatig te diep in het glaasje keek en zich dienovereenkomstig gedroeg. Op die onbezorgde avonden kon ze onbedaarlijk giechelen en lachen, uit volle borst zingen of zelfs een humoristische act ten gehore geven. Tegenwoordig kwam dat echter nog maar heel weinig voor. Of eigenlijk, dacht ze met een kleine schok, helemaal niet meer. Ze dronk nog maar zelden; een paar flessen wijn met vriendinnen soldaat maken was er niet meer bij. Thuis dronken ze meestal alleen wijn bij het eten en ze verdacht Tom er soms van dat hij stiekem het restje door de gootsteen spoelde.

Sinds Tom en zij getrouwd waren, ging ze ook niet meer zo vaak uit. Weliswaar vroegen haar vriendinnen haar altijd mee, maar wanneer ze een uitnodiging afwimpelde of een afspraak afzegde, was geen van hen daar verbaasd over. In het begin hadden ze nog fel aangedrongen, maar nu deden ze dat wijselijk maar niet meer. Ze begrepen allemaal dat Molly, als eerste van hun groepje die getrouwd was, verplichtingen had tegenover Tom.

‘Molly? Alles goed?’

Dus Andrea was het niet vergeten.

‘Thuis?’ drong Andrea aan, zachter, zodat de anderen het niet konden horen.

Molly aarzelde. Misschien was nu het moment aangebroken waar ze de hele avond al als een berg tegenop zag. Als ze het er nu uitgooide, al was het maar alleen tegen Andrea, dan was ze het tenminste kwijt. Het was haar vriendin dan wel toevertrouwd om het aan de anderen te vertellen. Alleen was het misschien niet zo’n goed idee om dat vanavond te doen, in het bijzijn van de toekomstige bruid; Nikki zou het haar niet in dank afnemen dat ze zo plotseling ging afzeggen. Het was ook een gemene streek, maar wat kon ze anders?

‘Is Tom oké?’ drong Andrea aan.

‘Ja natuurlijk,’ zei ze snel, blij dat ze nu tenminste een eerlijk antwoord kon geven. Bij de gedachte aan...